

Doe voor zorg eerst een beroep op de eigen omgeving

We moeten ophouden met denken dat de overheid wel voor ons zorgt als we ziek zijn.

Sandra Korthis
lid directieraad VNG

De vergrijzing plaatst ons voor een dilemma. Er zijn steeds meer mensen die een beroep doen op de zorg, terwijl steeds minder mensen en geld beschikbaar zijn. We moeten naar een situatie toe waarin mensen zo lang mogelijk zonder zorg kunnen leven.

Dat betekent niet dat ze zelf maar wat aan moeten modderen, maar wel dat ze zo fit en actief mogelijk moeten blijven. Daarvoor is het noodzakelijk dat we anders gaan denken. We moeten onszelf ervan overtuigen dat niet de voorzieningen, maar sociale cohesie en sociale verbanden de drager zijn van de samenleving.

Allereerst is het nodig dat we stoppen met de diepgewortelde charitatieve gedachte dat als we ziek zijn, de overheid wel voor ons zorgt. Deze gedachte heeft sinds de Tweede Wereldoorlog de verzorgingsstaat gedomineerd en ertoe geleid dat de burger alleen maar afhankelijker van de overheid is geworden.

Ook is het hoog tijd dat we de lijsten afschaffen waarop verstrekingen staan waar mensen bij een beperking recht op hebben. Die lijsten leiden tot onnodige consumptie van zorg.

Iedereen die iets heeft, wil zijn 'recht' gehonoreerd hebben. Iemand die bijvoorbeeld slecht ter been is, wil een scootmobiel omdat hij daar nou eenmaal recht op heeft. Maar wie weet hoeveel scootmobielen er onder het stof in de schuur staan? En wordt iemand door die scootmobiel ook echt gelukkiger?

Daarnaast is het noodzakelijk dat de overheid eindelijk gaat inzien dat met preventie meer kan worden bereikt. Oftewel, steek tijd en energie in het voorkomen en beperken van ouderdomsgebreken en de zorg die daaraan gekoppeld is. Gemeenten

kunnen daarbij prima een rol spelen.

Ten slotte moeten we af van het idee dat mensen zo lang mogelijk alleen moeten wonen. Ze raken geïsoleerd van de buitenwereld, met als gevolg dat ze fysiek en mentaal achteruitgaan. En als ze eenmaal merken dat ze bij klachten aandacht krijgen van hulpverleners, leidt dat automatisch tot een steeds grotere zorgvraag en verdere medicalisering.

Het welzijnswerk kan, samen met het vrijwilligerswerk en de mantelzorg, een hele belangrijke rol spelen bij het bereiken van de genoemde veranderingen. Gelukkig zie je al dat op een aantal plaatsen in Nederland, mensen vanuit eigen kracht denken

De gemeente kan ouderen helpen met sociale netwerken

en handelen. Ze betrekken hun directe omgeving bij het zoeken naar oplossingen. Een duwtje in de rug is voor iemand vaak al voldoende.

Voor de groeiende groep ouderen worden de contacten binnen het eigen netwerk steeds belangrijker, maar tegelijkertijd wordt het steeds moeilijker om het netwerk in stand te houden. Het is daarom belangrijk dat ouderen juist binnen die netwerken wel de steun kunnen vinden die ze nodig hebben. En daar zit dan ook de kern van mijn betoog, namelijk dat iedereen in feite een beetje een welzijnswerker is. Ieder mens heeft behoefte aan een klankbord. Maar het is de vraag of daarvoor altijd betaalde hbo'ers nodig zijn. Ook lager opgeleiden kunnen heel goed hulp verlenen, zeker als zij beschikken over een portie levenservaring, een brede kijk op probleemsituaties en een natuurlijk overwicht.

Brieven

postbus 859, 1000 AW Amsterdam, lezers@trouw.nl

Paars-plus: tijdverspilling

De formatie van een Paars-pluskabinet is mislukt. Met zulke grote programverschillen tussen deze vier partijen kon dat ook niet anders. De vier partijen hebben dan misschien wel in een zeer goede sfeer met elkaar kunnen praten (zo brengt men het tenminste naar buiten), maar het is gewoon verspilde tijd geweest. De onderhandelende partijen wisten waaraan ze begonnen. Het CNV noemt nu zo snel mogelijke duidelijkheid over welk kabinet er komt het beste voor Nederland. Daar ben ik het van harte mee eens. Maar dat de mislukking van Paars-plus teleurstellend en jammer wordt genoemd, is op zijn minst naïef.

Het is juist erg jammer en teleurstellend dat met het dagelijks enorm oplopend begrotingstekort, deze tot mislukken gedoemde gesprekken zo lang hebben moeten duren.

T. Grovenstein Emmeloord

Doe wat je predikt

Met het pleidooi van Wijffels voor een duurzamere samenleving (*Trouw*, 10 juli: 'Vooral geen kolencentrales bouwen') ben ik het vrijwel helemaal eens, maar waarom had ik na het lezen toch een ongemakkelijk gevoel?

Ik vermoed dat Wijffels een behoorlijk huis heeft met meer dan de doorsneespullen erin. Hij heeft vast een auto (en z'n vrouw misschien ook wel) en hij zal voor zijn werk en privéleven best wel wat reizen. Maar wat ik niet zie bij de voorstanders van duurzaamheid uit politiek en bedrijfsleven is dat ze er zelf naar leven. 'We' moeten het anders gaan doen, maar ik merk niet dat zij het doen.

De armen, zowel in Amsterdam als Afrika, lijken me uiteindelijk toch milieuvriendelijker, ook al kappen ze bos voor brandhout en kopen ze niet altijd duurzame producten. Juist de predikers moeten laten zien dat zij niet meer dan hun rechtmatig deel opeisen van de wereld: als zij op grote voet verder blijven leven, dan hebben anderen alle recht daar ook naar te streven.

Frits van den Berg Baflo

'Het mislukken van teleurstellend noem

Vorm een 'balan

Er - al dan niet tere gaand dat iedere pa belang hoger acht c partijbelang lijkt m gebroken voor een waarin rechts en li evenwicht houden. Rechts zou dan gev worden door de VV tij) en PVV (grootse Links door de PvdA partij, maar ook de de kabinetscrisis. I het evenwicht. Als het deze vier pa len ze naar alle wa een milde oppositi vinden en kan gez worden aan het lar Albert Bootj Westerb

Blij dat ik er be

Huntington-vrije c graag gewild, mev (*Trouw*, 22 juli). Da sche vooruitgang) generatie de moge ziekte als Hunting volgende generati De exclusietest is dragers die, om ze niet willen weten werkelijk drager: tington-gen. Bij h de mogelijkheid t zullen er (meer) v

denktank

Noodweer

len

